

ALLARM

(P. D. SOLIDARITET)

ARGANG 2.

MINNEAPOLIS, MINN., FEB. 1916

NUMMER 2.

1-års-minne.

Då en kär vän, som man väntar på besök vid en viss tid eller timma låter vänta på sig, blir man försatt i en slags nervös spänning. Man vill ej företaga sig någonting så länge man går i väntan. Först då den väntade kommit blir man lugn.

"Solidaritets" första nummer läto vi, av ekonomiska skäl trycka i Portland, Or., och vi hade löfte att det skulle vara oss tillhanda nyårsafton. Vi voro på expressbolagets kontor flera gånger på dagen och kvällen och frågade efter våra tidningspackor, men svaret vart alltjämt nekande — att inga anlänt.

Vi voro i en sådan där stämning att vi hade ringa lust att selsätta oss med någonting, förr än vi fått se hur den väntade gästen — vårt nyfödda barn "Solidaritet" skulle ta sig ut då det anlände.

All väntan var dock förgäves, ty "Solidaritet" kom ej förr än dagen efter nyårsdagen.

En del tryckfel, annars tog den sig bra ut. Klasskamp, Direktaktion, Frihet lästes över den kraftiga vignetten.

Dagen därpå ilade tidningsbuntor med tågen i alla riktningar över hela landet mot sina respektive värdar, och av många hälsades med glädje.

Detta var ett nytt tidens tecken, och ett friskt luftdrag, som drog över skandinaviska arbetarna i Amerika. Den målmedvetna arbetaren kände att en länge närd önskan och behov genom "Solidaritets" tillkomst äntligen realiserats. Och han hälsade det ännu mera hjärtligt samt lyckönskade på bästa sätt, då han läste att det lovades att käckt och oförfärat föra de revolutionära arbetarnas talan, att sprida arbetareklassens nya evangelium: den industriella unionismen.

Och själva gåvo vi löften, att göra allt vad vi förmådde, så att barnet skulle växa, bli stort och kraftigt. Ja, vi voro optimistiska nog att tro, "att bakom "Solidaritets" kunde uppbyggas en målmedveten och stark industriell organisation." Och ännu i dag — 1 år efter — äro vi besjälade av samma optimistiska tro.

Blickar vi tillbaka så finner vi att ett år glider fort förbi, och de löften vi ger oss själva och kamrater finner vi många gånger inte infylla mycket utav på ett års tid. En handling synes ofta lättare att utföra innan man riktigt börjat ta itu med arbetet. Och ser vi framåt, vad vi har utträtt och omdana, så måste vi tillstå: att ännu är inte så mycket gjort, att vi äro just vid början.

Vad lovade vi, och vad begärde vi för ett år tillbaka, då "Solidaritets" föddes?

Vi lovade att "Solidaritets" då och i framtiden skulle hänsynslöst och käckt föra de revolutionära arbetarnas talan, att "S-t" skulle sprida arbetareklassens nya evangelium — den industriella unionismen. Vi stodo fast vid detta, och vi infyllde detta löfte så långt det i vår förmåga stod.

Men vi begärde också någonting — eller hjälp. Vi uppmanade att ni skulle gå till verket alla som en man! Ingen skulle få hålla sig för god, eller känna sig för liten. Var och en har sin plats i ledet i lönearbetarnas stora armé. Ingen har rätt att skubba på sin klass. Därför in i ledet varenda man!

Agitera. Organiser! Emanciper!

Detta var vad vi begärde.

Vi lämnar till var och en att avgöra i vad mån vi uppfyllt vårt löfte, men också till varje kamrat att ärligt besvara sin egen fråga till sig själv: Vad har jag gjort? Har jag givit Solidaritet all den hjälp jag kunnat under det gångna året? Har jag agiterat, organiserat och arbetat entusiastiskt nog för arbetareklassens emancipation, som "Solidaritets" begärde av mig?

Svaret kan ingen utom du själv ge, kamrat. Kan du, utan att rodna inför din egen bild svara ett ärligt ja, så bör du vara stolt. Men kan du det ej och känner dig skyldig, så bör du på detta nya år 1916 ge dig själv det löftet, som så många tusen av dina klassbröder givit före dig, att under det kommande året och allt framgent skall du och vill du vara med i de kämpandes led, och strida så som endast en ärlig revolutionär och klassmedveten lönearbetare kan strida.

Kamrater. Att "Solidaritets" skulle komma att flytta från sin födelsestad var det sista vi skulle velat tänkt på för ett år tillbaka. Tvärtom. Vi närde det djärva hoppet att den snart skulle utkomma två gånger i månaden och så efter en tid bli veckotidning.

"Anar ni kanske att bakom "S-t" kan uppbyggas en målmedveten och stark industriell organisation", skrev vi i vår annäl. Vi begärde, att ni skulle använda all er viljekraft och energi för att bilda I. W. W.-organisationer över hela landet. "S-t" skulle vara organisationens organ. I o. m. att flera avdelningar och propagandaklubbar av I. W. W. uppstodo skulle tidningsorganet få bättre bärkraft. Den (tidningen) skulle leta sig in i alla skandinaviska arbetarehem, revolutionära sinnen och resultatet skulle bli samling omkring "Solidaritets" och den revolutionära ekonomiska organisationen I. W. W.

På så sätt var det som vi närde ovannämnda djärva hopp om "S-t" framtid, och visst inte tänkte på någon flyttning.

Vi vill nu fatta oss kort med att förklara orsaken till tidningens flyttning.

Första: emedan ni redovisade så förbannat dåligt (enskilda kamrater här i Seattle måste alltid lägga ut en större eller mindre summa pengar, för att tidningen skulle kunna komma ut regelbundet); Andra: (fast ej nog härändade för att tidningen skulle behöft flyttas) att tidningen borde utkomma i mitten av landet, samt i en stad där är flera skandinaviska arbetare och följaktligen kraftigare organisation, som kan stå bakom företaget.

Vi hoppas att ni i framtiden ej förfär på samma sätt som i det förflutna. Vi måste lära oss förpliktelse och ärlighet till våra organisationer och våra organ. Glöm ej detta!

"Allarm".

Då tidningen bytte om vistelseort bytte den också om namn (något som undertecknad för personlig del ej kan gilla) men det är samma tidning, för samma organisation, med samma principer och som strävar för samma mål, att samla lönearbetarna inom den revolutionära ekonomiska organisationen I. W. W., att arbeta för bildandet av nya skandinaviska avdelningar av I. W. W., att dessa organisationer må bli många nog,

starka nog och eniga nog att utgiva deras organ "Allarm" en gång i veckan.

Detta är "Allarms" djärva hopp på nyåret. Må ett sådant skönt hopp ej grusas, och vi ha tagit ett jättsteg i riktning mot revolutionen.

Kamrater, män och kvinnor! Låt oss, vid minnet av allt vad vi hittills, i de skandinaviska länder och i detta gjort för en stor och skön sak — vår egen frigörelse, vid minnet av "Solidaritets" och "Allarm", och framför allt vid minnet av vår nyligen mördade vän, Joe Hill och våra över hela den s. k. civiliserade världen stridande, lidande och i fängelsehållorna förmäktande kamrater, vid detta nya år 1916 ingå nya fosterbrödrabindelser och ge våra andra nya Bragelöften, som gälla att ingen får svika i striden för den idé som avser att skapa frihet och rätt för alla människor att kunna leva livet i fullaste harmoni med hela sin individualitets bästa önsknings.

Med detta starkt i minnet och blicken stadigt mot målet-låt oss gå till storm. Låt oss gå ästad och Agitera! Organiser! Emanciper! så att vi en dag må uppnå ekonomisk och andlig frihet.

Låt 1-års-minnet av denna tidning bli en sporre till nyare och kraftigare ansträng.

Handling och Tanke.

Hur praktiskt än I. W. W. är, så absolut utan fel är den likväl icke, som vissa av dess medlemmar söka påskina. Ingenting är fullkomligt och det vore ett olyckligt misstag att hysa en sådan tanke.

Som den är framstär den dock otvivelaktigt som den för tillfället bästa kamporganisationen i Amerika. Den har ästadkommit mer på sin korta tid och med sitt lilla kapital och medlemsantal än kanske någon rörelse i arbetarklassens historia. Den har inpräntat sin stämpel i bondens enkla hem och i trustherrarnas glänsande palats; den har väckt rädsla och fruktan åt alla håll genom orädda och hängivna handlingar. Hjänsynslöst har den slagit ned, som våldsamma blixar, mitt i överklassherrarnas solsen och glädje och drabbat deras ömtåligaste ställen.

Den har styckit ner sin grova och valkiga hand i herrarnas penningpung och tvungit dem att dela med sig av sitt överflöd. Tanke- och yttrandefrihet, som här, liksom i alla civiliserade länder, blott är en fras, ha dessa djärva människor återtagit på flera platser under stora personliga uppförlingar. De ha städes handlat medvetna om det faktum, att de intet ha att förlora utom sina fjättrar, men också under medvetande om, att de haft en värld att vinna.

Man frestas beundra deras handling, och jag gör det med glädje, så mycket mer som de äro gjorda av män ösvikliga i tron på sin sak. Dessa trasliga och ofta smutsiga individer äro arbetets män, handlingens män, men inte tänkandets.

I sin argumentering ådagalägga de en förtvivlad ensidighet och deras tankar kretsas endast och allenast omkring en punkt och det är: "One big Union." Upplysningsverksamheten fördöma de och förakta allt och alla vilkas tankar gå utom detta enda medel. En välklädd person betraktas med misstänksamma blickar. Och kan

es undra på det, så bedragna som vi blivit av nästan alla välklädda och fina herrar. Men vi bliva ändå mera bedragna av de fattiga, vars hjälp vi medräknat och likväl aldrig fått.

Idén om "En stor förening" har blivit deras religion och som alla religioner utsina individualiteten gör även denna nya det. När individerna lärt sig beakta föreningen såsom ett verktyg, kunna de som först göra användning av den. Ingenting bör vara så heligt att det står utanför och över kritiken. Religionen har alltid gjort det och står därför hindrande för all frammarsch.

Man är tillåten läsa Marx, men knappast någon annan. Man får ej angripa kyrkan och hennes livsfientliga doktriner. Prästen skall lämnas otadlad, sak samma vilka osanningar spridas från hans mun. Att läsa vetenskap och filosofi, beundra konst och musik är enligt deras mening ovärdigt och tidsödelande. Man lägger an på massan och glömmar kvalitets värde. Det är olyckligt att hoppas och bygga sin tro på massan, ty den har utöver hela historien endast utgjort minoritetens verktyg. Och den svänger sig, som pendeln i ett ur, än åt ena sidan och än åt andra.

Det bör vara varje revolutionär rikt att uppöla sitt vetande till största möjliga omfång och att i sin handling söka följa på den upplysta, klartänkande och handlande minoriteten än på en aldrig så stor och aldrig så vill framstormande okunnig massa. Handlingen bör först planläggas innan den påklädes verklighetens skrud, men den okunniga hjerde-människan planlägger aldrig. Därför upp till tanke och upp till handling!

Walfred Engdahl.

På uppviglare-ståt

bland skogsarbetarna.

Anteckningar av R-r J-n.

På anmodan av sekreteraren i Local Nr 400 av I. W. W. (Skörde- och skogsarbetarnes org.) tog jag en liten agitations-tripp upp till Duluth, Minn. och Superior, Wis. för att söka få tillsammans "the lumber-jacks" under mellandagarna före nyåret.

Efter några timmars enformig resa, mötogs jag i Duluth av kamrat A. Boose, som sköter exp. för I. W. W. på denna plats, jämte ett par andra kamrater.

Den första upplysningen jag erhöi där, var att annonseringen försumats nästan helt och hållet. Detta är ett nästan permanent fel överallt, så det var inne i min beräkning.

Men genom en kraftansträngning från kam. Boose's sida lyckades vi ändå att få ett hundra femtio-tal närvarande samma kväll å Sloans Hall. Jag talade över ämnet: "I. W. W., dess filosofi och taktik." Boose skötte ordförandeskapet på engelska språket, men det avlopp utmärkt, och hans tillägg på detta språk voro slående.

Föredraget lyckades väcka intresse, och det framhölls från många håll, att man efter detta samma fått en mycket klarare uppfattning om I. W. W. En hel del tidningar och litteratur såldes, och allt som allt får detta möte anses som lyckat.

Nästa möte hölls följande afton, tisdagen den 28 dec. å I. W. W. Hall, som var fylld till sista plats. Ämnet för aftonen var: "Direkt aktion," varvid jag således uppe-

höll mig vid sabotage-taktiken. Detta möte blev en fullständig instruktionsafton i revolutionär taktik, den effektivitet som den direkta aktionens många medel kan besitta, i händerna på intelligenta och vakna arbetare. Massor av exempel framdrogos huru dessa vapen med fördel använts.

Efter föredraget stod det var och en fritt att framställa frågor, men ingen hade några anmärkningar att göra, och på tillfrågan om hur många voro i sympati med åsikterna, reste sig varenda man upp, därmed givande sitt bifall tillkänna.

En intressant upplysning lämnades där av en av den finska socialisttidningens medarbetare. Han omtalade att ett av de stora timmerbolagens agenter kommit upp på red. av nämnda tidning, lindrigt nykter, och beskärmat sig över att tidningen gjort anmärkningar emot förhållanden som varit rådande.

Han visade samtidigt ett brev från skogstrusten varl nämnda trust förebrår nämnda bolag för att de ej föjt de överenskommelser som gjorts vid en hemlig sammankomst i Duluth under nov. månad. Vid denna sammankomst hade, enligt brevet, beslutats att ej betala mera än från 18 upp till 26 dollars i månaden, vissa bestämmelser om förlängande av arbetstiden o. s. v.

Upplysningen är av vilt där för att den visar huru nödvändig en enhetlig revolutionär organisation är. Utan en sådan förmås ingenting, men med densamma står arbetaren skyddad, och kan föreskriva arbetsköparen sina villkor, och även inforcera dem.

Dagen därpå bar det iväg ut till Superior för att få fatt på en hall. Trots att mötet annonserades samma dag var det ganska talrikt besökt. Ämnet för detta möte var: "Arbetarklassens kamp för frihet."

På fredagsmorgon bar det iväg till Minneapolis, ty det var nyårs-afton och klubben hade nyårsvaka där.

Mina intryck från trippen voro ganska goda, säkerligen ligger organisation i görningen, kanske ej på grund av arbetarnas egen solidaritetskänsla, utan snarare framskridad genom hänsynslös ut-sugning.

I förbigående vill jag säga ett par ord om kamrat A. Boose. Han är säkerligen den lämpligaste organisator däruppe man kan tänka sig. Han var utmärkt i samarbete under denna korta tid.

När han talar, är han ypperlig i sitt framställningssätt, hyser en brinnande tro på vår gemensamma sak. Hans erfarenhet såsom skogsarbetare, och de förhållanden dessa stå under, gör honom till en av de bästa representanterna för I. W. W. i norra skogs-distriktet.

Som sagt, där ligger organisation i luften så att säga, och den dag är ej långt avlägsen när timmerbaronerna får känna på vad en I. W. W. organisation däruppe betyder.

Alltså kamrater, till organisationen så att säga, och den dag är ej långt avlägsen när timmerbaronerna får känna på vad en I. W. W. organisation däruppe betyder.

Minneapolis den 1 jan. 1916.

CENTRALISATION — DE-CENTRALISATION.

Så långt tillbaka som vi kunna följa historien, har alltid makten koncentrerats, och för att behå-

la denna intagna position uttänktes ett medel och detta var centralisation.

Om vi skola kasta en blick på det borgerliga samhället, finna vi denna centralisationens grundtanke fullständigast förverkligad, i de av "Guds nåde" styrda länder.

Under flera århundraden njöto de s. k. herrarna av denna sin ställning i samhället, deras vilja var tusenden slavar lag, detta på grund av slavens okunnighet om den oerhörda makt han ägde, om blott han viste att använda sig började dock upplysningen att tränga ned till de djupa le-

den, och dessa anslöto sig då till de socialistiska idéerna och bildade den Socialdemokratiska rörelsen. Denna rörelse vann i de första kamparna sina medlemmar till stor del på grund av sina radikala principer, och som den såväl praktiskt som politiskt, ansågs vara en folk-rörelse, till gagn för det slavande proletariet, ställde också dessa sig i massor under dess röda fladdrande fanor. När nu särskilt fackföreningsrörelsen hunnit att växa sig stark, måste för dess administration inväljas flera fullt av-lönade tjänstemän, i och med detta började rörelsen att förändra karaktär; dessa tjänstemän började nu så småningom arbeta på att få rörelsen in på centralisationens byrå allföresväg, fullt betyngade att just denna rörelse, som ut-såg sig själv på de första åren, på många gånger på grund av deras kamraters okritiskhet lyckats kränga sig upp till högt avlönade funktioner.

På dessa nu nämnda och liknande grunder, har den gamla fackföreningsrörelsen sakt men säkert glidit allt längre och längre nedför på centralisationens slutande glidbana, från mot dess slutliga mål, fullständig undergång.

Under det den gamla rörelsen gått sin väg fram mot sin egen undergång, har den varit fullständig dövd för de röster som höjts för en omläggning till en mera kampduglig och tidsenlig organisation, därför har av dessa de mera klarsynta och intelligenta bildats en ny, på fullständigt demokratiska grunder vilande arbetar-rörelse.

I Europa har den bildats under namn av Syndikalism, och här i U. S. A. jämte de engelska kolonierna är det Industrial Workers of the World (I. W. W.) som blivit de kämpande löneslavararnas organisation. Dessa båda syskonföreningar vilka framtvungits av ovan anförda skäl, hava tills dato visat sig fylla de anspråk man ställer på en revolutionär folk-rörelse. Det gäller därför för oss medlemmar att följa med vår tid, med öppen blick ej blott utåt, utan även inåt, inom organisationens ram, se efter att ej några påvar få förtästa, eller lämnas någon möjlighet att snedvrída de principer efter vilka vi skola strida.

Den gamla fackföreningsrörelsen har till fullo visat oss centralisationens förbannelse; låt oss därför vara på vår vakt mot de redan svaga försök som här och där gjorts och troligt kommer att göras, för att koncentrera makten i ett fåtal ledares händer. Vi hava börjat vår rörelse under Decentralisationens fana, och under densamma skola vi strida våra strider samt till slut vinna vår sista stora seger: Arbetareklassens ekonomiska frigörelse. Kän.

Kom ihåg vår nya sångbok!

ALLARM

A monthly official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 50 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", 232 Cedar Ave., Minneapolis, Minn.

Pre-numerationpris: Helt år 50 cents. Lösningsnummer 5 cents. Återförsäljare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer i början av varje månad.

Carl Ahlteen, redaktör.
John Hållerstätt, expeditör.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Reta ej björnen.

Dessa betänkliga varnande ord runno upp i mitt minne när jag i Minneapolis Daily News läste, att en stor strejk brutit ut i Youngstown, Ohio.

Som en liten pojke minnes jag att jag var inne på ett menageri och dessa ord stodo att läsa på burarna vari björnarna förvarades. De gjorde ett särskilt intryck på mig där jag stod framför de stora "bestarna" och såg hur de med ett enda litet tag i gallret finga huren att skaka.

Jag visste vad varningen betydde. Björnens kolossala styrka är känd av barn i en mycket tidig ålder, enär ett gängse uttryck, (han är stark som en björn) ofta användes. Jag har nu en följd av år studerat en annan björns styrka, den nämligen arbetarklassen såsom en klass besitter.

Bilden kan gärna användas. Björnen går till sömns på vintern men vaknar på våren igen. Under hans sömn om han anträffas, är han enligt beskrivning absolut ofarlig, enär han sover hårt.

Skilnaden mellan björnen i verklighet och bilden björnen är, att den senare, nämligen arbetarklassen, eller rättare 99% av dem sova hela livet igenom.

De gå omkring som kroppar endast, utföra arbeten som maskiner, mekaniskt själslöst. De likna den sovande björnen. Alla orätter: råhet, bespottning och hån går dem förbi, de se det ej. De hungriga, frysa, och äro sjuka, de bliva inkastade i de helvetiska fängelserna, men de tycks ej kunna väcka dem. De se sina näraste t. ex. hustru och barn lida nöd, de höra jämmerrop från tusenden av smärto tvinande strudar, men intet förmår väcka dem. De höra sina, under samma förhållanden existerande kamrater ropa på dem om hjälp, men de tycks ej höra dylikt. De tycks ej ha tid över till att betrakta dylika småsaker. Sådan, som ovanstående beskrivning är om arbetarklassen har jag funnit densamma.

Jag tror mig vara sanningen mycket nära.

Plötsligt, som en blick från en molnfri himmel får jag se att en grupp arbetare, uppgående till flere tusen, lyckats sätta skräck på hela Amerikas borgarklass. United Press Association kommer nämligen ut med den stora nyheten (vilken den också får stå för sanningen av) att strejkande arbetare ödelagt mer än halva staden, förnämligast affärsdistriktet. Låt oss betrakta just denna lilla händelse och uppskalkningen av densamma. Låt oss vidare tänka på vad de miljoner av arbetare, som finnas endast här i Amerika kunde göra, om de planade en strid mot kapitalet och utför densamma sofidarisk. Denna lilla händelse var givetvis endast ett uttryck av vrede mot kapitalet och naturligtvis ej planlagd. Den omfattade endast en liten stad, knappast synlig på den stora yta som utgör Amerika. Det berättas att staden kom i en enda villervalla enär polis och militären ej förmådde stoppa revolten. De elektriska ledningarna voro avskurna sågades det, och staden låg i mörker. Huru skulle det vara för de besittan-

de och utsugarna, huru skulle de kunna uppehålla sin makt, om arbetarmassorna över hela landet gjorde en resning. Här voro en del arbetare i beredskap färdiga att reparera en avskuren ledning, andra åter färdiga att släcka elden, och återigen andra att transportera militär till platsen, vilka för en lumpen judaslön äro färdiga att dränka i blod ropet efter bröd, färdiga att skjuta ner hungerande små barn, samt män och kvinnor.

Huru, säger jag än en gång skulle de, som nu fylla sina stora magar med de hungrandes mat kunna behålla sin makt, om den stora björnen (arbetarklassen) endast lade sina armar i kors och vägrade att utföra slavtjänst för svältlön. Vi veta att just detta lilla bemödande från massorna skulle förlama hela samhället. Vidare, om de skulle använda sin förstörande förmåga i stället för att de nu använda sin uppbyggande, så skulle nog en riktig domens dag inträda. Då skulle nog utsugarna gärna ropa till bergen att falla över dem och till högarerna att skylla dem. En sådan dag kommer nog, jag ser det. Denna lilla revolt är ett bevis därpå. Massorna kunna ej längre tåla förtrycket, de börja att skaka på slavbojorna och rasset höres över hela landet.

De ha tåligt slavat och hungrat under det att de besittande ha fyllt sina kistor med guld, samt plockat ut vakter ur slavarnas leder att vakta det stulna.

Ropet från denna lilla plats höres över jorden. Ropet lyder: vi måste befria oss. Det glädde mig att höra detta rop.

Men det grämer mig att så många miljoner slavar låter detta rop förklunga ohört. Många miljoner av dem som äro pressade under samma system, som lida nöd i lika hög grad, som dessa nu revolterande.

Varför, och tusen gånger varför, skola dessa rop förklunga ohörda och de som anropa, falla offer för kapitalets blodhundar.

Det behöves ej så mycket ansträngning från slavarnas sida för att för all framtid sätta stopp till detta moderna helvete och dess existens, som den uppoffring, som göres en enda dag på det Europeiska slagfältet, men ändock vill ej slaven göra detta lilla för sig själv i förening med sina lidande kamrater. Slav, slav, förbannade slav, res dig upp och slå dig fri! Lär dig hur att göra detta, innan du låter förtrycket komma för hårt på dig. Du kan göra det.

Här finnes ett rikhaltigt lager av litteratur, här finnes en organisation Industrial Workers of the World (I. W. W.) där du kan bliva medlem och lära känna dina lidande likar. Låt ej de kapitalistiska förtryckarkorderna taga ditt liv, bered dig och möt dem. Om du gör detta i organiserad form, så måste de ge efter. Du arbetarklass har makten.

Händelsen sådan som den relaterats i dagspressen, med beskrivning om arbetarnas begäran av en löneförhöjning från 19 till 25 cents i timman o. s. v., samt huru revolten började genom avlossning av ett löst skott, uppväckte mitt minne och jag såg åter de varnande orden: "Reta ej björnen."

Senare nyheter.

Några dagar efter det jag såg artikeln om revolten i Youngstown, Ohio, såg jag i en annan tidning, antagligen också kontrollerad av "The United Press Association" en alldeles ny förklaring över revolten och upphovet till densamma.

I den första artikeln stod det, att arbetarne i starkt missnöje över, att ej fått sin begäran om en löneförhöjning från 19c till 25 cents i timmen erkänd, i trots av att "The Youngstown Sheet & Tube Co. skördat millioner, tillgrepo just detta sätt, nämligen att revoltera. Just den första förklaringen syntes mig vara fullt trovärdig och sanningsenlig i trots av arbetarmassornas slöhet. Jag såg just någonting skönt, någonting livaktigt, genom utförandet av en dylik handling. De svältan-

de förtryckta slavarna ha ju aldrig själva framskapat de nu bestående moralagarna, varför skulle man då begära att de skulle åtgärda dem.

Till min stora överraskning finner jag som sagt, några dagar senare en helt annan förklaring över, och upphovet till revolten. Nämda tidning meddelar helt ögenerat, att kapitalisterna i Pittsburgh och flera närliggande platser sammankopplat sig och uppgjort planer huru att sänka priserna på aktierna i nämnda kompani. Det såges vidare att 25 st. personer bosatta i Pittsburgh utfört handlingen, att det lyckats dem så bra, bör väl vara därför att de blivit insvurna till poliser av sheriff Umstead, och folket över huvud taget har sådan dödlig skräck för en beskärmd s. k. människas (polis). Nämnda är i korthet de anklagelser Thomas H. Flynn, Gen. organisator för A. F. of L. gjort och vilka han utan vidare kommer att stå till svars för inför the grand jury.

Låt oss nu, vi vanliga människor, reflektera över de senaste upplysningarna.

Det var en liten klick av aktieägare som ansågo att de skulle ha egen kontroll över affären och därigenom göra sig en half billion dollar extra.

Först bör det vara på sin plats att veta vilka som egentligen skulle kunna vara aktieägare, de som uppbyggde och underhålla nuvarande samhällets moral, eller de utomstående. Huru lite vi undersöka saken komma vi under fund med att just dessa som uppehålla den nuvarande moralen äro de skyldiga enär inga andra ha tillfälle till att bliva aktieägare i dylika bolag. Att man ej kan frita från delaktighet i ödeläggelsen av Youngstown; präster och dylikt s. k. oohederliga människor är tydligen enär man funnit att de ägt aktier i alla möjliga företag där det funnits utsikter till penningvinst. Så finner man t. ex. mycket ofta präster som ha aktier i brännvinsbolag, i krogar, i fabriker där barnarbete förekommer i största utsträckning, och ej att förglömma spelhålor och oaktstnåsten. Dessa senare ha givetvis varit av bäst lönande art.

Komna på det klara med att just den besittande klicken i samhället utfört och utför dylika handlingar denna gången såväl som hundratals gånger förut, tvingar oss att fråga den stora massan av slöa intetsägande slavar. Huru länge skola vi lyda deras moralag som de själva bryta?

Huru länge skola vi låta dem ha makten och som följd rätten i händerna, dessa, som för en lumpen summa penningar kunna ödelägga en stad, samt en hel del människoliv, dessa, som på grund av ett visst motsatt intresse kunna döda en sådan praktisk kamrat som vår revolutionäre Joe Hill, m. fl. Kanna ni slavar ej se en möjlighet att rädda er undan slaveriet i den ekonomiska kamporganisationen?

Kan ni ej tänka eder, att när ni äro de enda som hålla det nuvarande världsmaskineriet i gång, att ni kunnat eniga stanna det samma och själva diktera de förordningar ni ha och under vilka förhållanden ni önska leva och arbeta?

Ni äro som hästen som köres av den lilla pojken, ni äro fullt okunniga om eder enade kolossala styrka. Dock ett råd, organisera eder, finn ut i förening med ett fåtal vad ni duger till, lär eder de olika stridsätten mot kapitalismen, organisera så de utomstående och gör dem samtidigt förtroliga med de olika stridsätt och antingen mottag eller gör attack.

I denna din ställning som en god industriell soldat skall du snart lära dig förstå vad makt du har att strida mot, vad makt du och dina kamrater besitta, samt bäst av allt, ni skola lära huru att på bästa sätt kunna störta den för varje dag allt mera tillväxande "drakens", kapitalismens makt. Detta gäller dig och alla, som ej ännu lärt sig förstå att enade vi stå men söndrade vi falla.

Den yttersta dagen.

En saga för dem som kunna tyda sagor.

Av
Albin Söderström.

Scen: Vår herres privatkontor. Tid: Juldagsmorgon 1915.

Telegrafapparaterna tickade.

Med vant öra, sittande i sin bekväma länsstol, lyssnar den gamle guden. I det slätråkade ansiktet stiger långsamt upp ett bekymrat uttryck.

Rapporterna komma från alla jordens kyrkor.

... 2056 närvarande... 32 böner... \$304.71 kollekt... pastorn löneförhöjning som julkapp...

Den gamle slår, över den elektriska strömmen, ställer visaren på Tyskland.

"... som givit oss seger, i dagar och år som flytt; giv oss för Din storhets och härlighets skull seger även nu. Såsom Din Son led och dog för Ditt rikes och vår skull, så lida och dö vårt lands söner nu, för vår skull, ute på slagfältet. Giv dem seger o Allsmäktige, och Ditt namn skall bliva ärat evinnerligen. Amen..."

Med en häftigt åtbörd bryter den gamle av strömmen.

Jag, som sedan tidens början varit den gamles privatsekreterare, såg genast att han var arg.

"Det har inte kommit mera än 3% av de vanliga julköerna hit!"

"Ja, men Eders Höghet vet att så många människor äro ute i kriget."

"Kriget! Skall dom icke bedja till mig för det?"

"Kanske de skylla på att Ni är orsaken till att de slåss."

"Det vet jag, men dom skall väl bedja att de må bliva fria från det."

"Eders Majestät hörde ju nyss att tyskarne bad om seger. Dom vill naturligtvis ha seger först, sedan bedja dom nog om fred."

"Seger ja," snäste den gamle till, "det beder vandra en om, förutom kapitalisterna och dom gör det väl inte därför att de tjäna mest på att ingen segrar och ingen fred blir."

Han reser sig upp och sparkar till papperskorgen, utbrister:

"Men det är inte allt detta som egentligen oroar mig, det är den tilltagande otron bland människorna."

"De otrogna tager ju djävulen!"

"Jag vet inte hur, men jag har börjat tvivla på det också."

"Vad!"

Den gamle blir tyst. Ställer sig och funderar. Jag tager fast bibeln och läser litet i Moseboken, det enda nöje en renhårig ärkeängel kan ha utan att mista sitt anseende.

Plötsligt börjar telegrafens avsändningsapparat att arbeta. Gubben telegraferar. Nyfiken som jag är kliver jag fram och ser över hans axel.

"H. M. Fan. Helvete. Kom genast. Affärsangelägenheter."

H. M. G.

Knappast hade vi hunnit sätta oss, förrän vi hörde fans automobil utanför. Gubben går själv och öppnar dörren och fan kliver in med sin stora pälsrock och sitt glada leende.

"Djävlig som vanligt", säger gubben och ser ut genom den öppna dörren.

"Tack för sist", brukar jag säga när jag tar emot en gammal bekant. "Vad är det som inte passar?"

"Varför skulle du taga en Ford automobil och åka hit i, om inte för att reta mig?"

"Är ni ovänner" yttrade fan helt oskyldigt och klippte med öronen.

"Vet du inte att han blandade sig i mina affärer och försökte få fred på jorden, utan att så mycket som bedja om min hjälp först?"

"Jo jag har hört talas om det, men han hade ju en hel hop av dina präster med på sitt korståg?"

"Präster, puh" fnysir gubben,

"vem får de flesta prästerna, du eller jag?"

Fan drog ett elakt leende.

"Det påminner mig att jag lovade skynda mig tillbaka. Jag satt just och spelade priffie med en påve, en amerikansk evangelist och en skånsk domprost, när telegrammet kom."

"Nå, vad var det frågan om?"

"Hur äro affärerna hos dig?"

frågar gubben.

"Utmärkta för närvarande. Vi har måst göra betydliga tillbyggnader och moderniseringar."

"Moderniseringar!"

"Ja, gubevars. Vi måste följa med tiden. Förresten, det är din skull."

"Min skull", ryter gubben till.

"Ja då," smilar fan, "människorna som nu komma från dina kyrkor har blivit vanda vid att där ha det bekvämt och tidsenligt. Naturligtvis vill inte jag vara sämre värd, än ställa om så att de få det lika bra hos mig. Affärsprinciper, affärsprinciper Eders Majestät."

"Men säg får du fast på alla som dör och icke kommer hit?"

"Hm— jag, jag vet inte."

Jag sträcker förvånad på huvudet. Tänker i smyg att det var konstigt ingendera av universums uråldriga potentater vet, om de få fast alla som gå från jordelivet.

Med en sidoblick på mig frågar fan:

"Kan jag säga vad jag menar fastän han där är inne?"

"Gå på du, Gabriel får reda på allt förr eller senare."

Fans ansiktsdrag har hastigt blivit allvarliga. Hans stenkolsvarta ögon stirra in i den gamle gudens, som halvt frågende halvt förskrämda blicka ut ur sina benknotkransade hälor. Med ens blir det klart för mig hur skröplig den gamle är.

Sakta och högtidligt som när prästerna på jorden mäsas: "Helig, Helig är Herren Sebaot" säger fan:

"Den yttersta dagen nalkas. Vår evighetsmakt skall snart förgå."

Den gamle i stolen sjunker samman, men blott för bråkdelan av en sekund. Så far han upp, rätar på sin krokiga rygg och skriker fan i ansiktet:

"Du ljuger, du lögnens herre!"

"Så tror du det, nej du, även fan kan tala sanning, om icke för annat så för att vara djävlig," säger fan och skrattar till som endast han kan göra.

"Vad menar du?"

"A det vet du nog. Har icke du alltid med dina söta löften sökt ställa in dig i människornas gunst? Du har lyckats delvis. Därför, nu när du och jag går mot förintelsen så får jag gå först."

Människorna tycka bättre om sockerkaka än recinolja, de ska behålla dig och din himmel, längre än mig och mitt helvete, därför att du din gamle filur inte låtit mig få en möjlighet att på jorden anse nonsera ut vad jag verkligen har att bjuda på. Detta är skälet varför jag är djävlig nog att tala sanning nu, när jag säger att vi mista vårt anseende och inom ett tusen människokår ska vi ha försvunnit från jorden, det är, från människors själar.

Flera gånger under det fan talade, försökte gubben, darrande av ilska, att avbryta honom. Nu kunde han endast väsa fram:

"Du ljuger, du ljuger."

Utan att svara går fan bort till ena väggen, och efter att ha ställt in läsen på en stor svart dörr öppnar han densamma.

Aldrig förut hade jag sett denna öppnad. Naturligtvis går jag fram och ser in.

Där framför mig synes människornas boningar, hela jorden i miniatyr.

"Kom hit och se," säger fan till gubben, som tveksamt stappar fram.

Efter att ha vridit på flera handtag och visare, låter fan våra blickar falla på tre människor, en man, en kvinna och deras lilla barn.

Det ligger ett skimmer av oblandad lycka kring de båda unga, deras minsta rörelse återspeglar den.

De äro sköna att se uppå; så sköna, att jag tycker vår herres vackraste favoritänglar, bliva till klumpiga pajasar, vid sidan av dem.

De åka längs en gata i en storstad.

Fadern förklarar för sitt lilla barn alla föremål de passerar. Modern hör på och nickar instämmande, då och då ordnande barnets kläder.

När hon, för att sätta fast barnets mössa bättre, vänder dess huvud, möter vi dess blick.

Under det jag såg in i dess djupa, gick en rysning genom mig, jag vet icke om av glädje eller bävan; den gamle skalv av förskräckelse och själva fan bleknade.

I det lilla barnets ögon låg ett begär, att fånga in allt det såg, att mala det till småsmulor och finna ut om det dugde att äta — andligt eller lekamtligt, tänkte jag.

"Stäng dörren, stäng dörren", stönade den gamle.

"Icke än, jag ska visa dig att jag icke ljuger. Du kunde vetat det själv, om du icke varit för rädd att se efter."

Fan vred på tidvisaren och några andra andtag.

"Tror du" frågade han, "att det där barnet, med de forskande, genomträngande ögonen, de båda lyckliga människornas barn, någonsin skall svärja dig och mig tro och loven?"

Intet svar.

Plötsligt hördes buller och skrik genom den öppna dörren.

Jag hörde den gamle draga en lättadens suck.

Han hade ställt mekanismen, vet jag inte, men vi såg framför oss krigsskådeplatsen någonsin på jorden.

Det var eld och rök, kanoners dova toner, smatter från gevär och gälla människoskrik.

Ett svagt leende gick över den gamle gudens anlete när han såg detta.

"Men vi få allt leva länge än," hördes hans lugna stämma.

"Ja," svarade fan, "det blir tusende människokår, men vad är det för oss, vi som äro vanda vid evigheter."

Jag såg att fan vred tidvisaren många varv runt, och jag såg hur scenerierna växlade i virveldans, tills slutligen trädde fram ur kaos ett panorama i strålände solljus.

Så olika var det mot krigsryvning, jag för en minut sedan skådat, att jag skrek till av förtjusning.

Den gamle höll sig fast i dörrposten, så knogarne vitnade.

I förundran skådade jag på allt detta underbara.

Vad var vår himmels guld och prakt i jämförelse?

Vad var vårt harpospel och våra trånande sänger mot detta! —

Där ute hade de sol istället för guld. Där hade dom rena, väl-lagda gator, skuggade av praktfulla träd, varuti vindarnas sus spelade melodier ackompanjerade de människornas glada tal och mjuka, lyckliga skratt; naturligt skönt, så, som aldrig i evigheters evigheter, änglars sång och strängskapel klingat, framför vår fordom så mäktige guds tron.

Den gamle vacklade tillbaka och satte sig tungt i sin stol, lutade sitt huvud i sina händer och grät — beklagande sig själv.

"Detta är den yttersta dagen, din yttersta dag" ljöd fans föga trösterika ord.

"Men när—när kommer den", frågade jag stammande.

"Jo Gabriel, du har sett denna underliga dörrs mekanism arbeta. Du ser hur vi kunna skåda tillbaka och framåt i tiden. När människorna lärt sig bygga denna dörr, då är vår makt ute."

"Kunna de lära sig bygga en sådan dörr?"

"I sina hjärnor, ja. När den mänskliga vetgrigheten, forskat ut tingens sammansättning, deras begynnelse, och deras eget livs mening, då skall helt naturligt rädslan för det nu oanade försvinna. Ja samma gång försvinner också vi och våra världar, som människorna av sin rädsla och ur sitt ovetande skapat.

Ungefär vid samma tid ska" de

lära sig leva livet så som du nyss såg en liten del av det genom vår dörr. Du, Gabriel, känner till himmelen, du förstår att när människorna lärt sig leva så, då försvinner er himmel av brist på beundran."

Så talade mörkets furste, jag tyckte mig se en gloria av ljus kring hans huvud, eller kanske det var sanningen som lyste ur hans ögon, som gav mig en synvillia.

När han sålunda talat vände han åter till sitt rike och sina kortspelande präster.

Jag satte mig ned, begrundande hans ord och önskade att jag vore människa, istället för ärkeängel och privatsekreterare åt en döende gud.

Reflektioner

av E. Hillström.

En präst i New York yttrade för en tid sedan "att det nu pågående kriget var den största välsignelse som kunnat hända kristenheten."

Detta var ett ovanligt yttrande av en präst och föranledde mig därför att reflektera däröver, något som vad mig beträffar är ovanligt då det gäller dessa rävars uttalanden.

Detta yttrande satte emellertid min tankeapparat i gång, ty i första ögonblicket tycktes det mig absurt, vanvetligt att påstå något dylikt, då jag övertänkte det otolkbara lidande kriget åstadkommit.

Jag började ana den oförsämda välkända prästlistan där bakom och jag frågade mig, vari den ekonomiska vinsten av detta krig för kyrkor och präster var att finna.

Det är mycket som kan föranleda en präst till ett dylikt yttrande, t. ex. aktier som stigit, (profithungern tillfredsställd) eller kanske den räven vädrade en tillbakagång av de överlevande till en vanvettigt fanatisk religiositet, med ty åtföljande makt och höga löner för prästkråten.

Då en präst gör ett offentligt uttalande är det i de flesta fall någon låg beräkning som är motivet — såvida ej denna präst brutit mot regeln och för en gång sagt en sanning — ty vid närmare granskning av hans uttalande instämde jag med honom.

Kriget är en välsignelse av oöverskådligt värde för släktet. Och varför? För det första ha alla sorters frälsningsdogmer både på andligt och lekamt område, vilka tills dato omfattats av och varit populära bland den stora hopen, så grundligt i och med detta krig visat sig värdefulla och till ingen nytta för tillbedjare och anhängare att, till och med den mest fanatiska och dumma individ borde, om ej inse värdefullheten i dogmerna, så åtminstone börja tvivla på deras frälsnings- och förbättringsförmåga av människorna och samhällslivet.

Alla teorier varmed att åstadkomma det drömda brodersamhället har ramlat samman, två tusenårig kristendomsundervisning har ej kunnat utrota barbaren ur det tvåfotade människodjuret emellan den blivit förfuskad och allt för tydligt visat sig vara en tjänare åt våld och intrigstaten.

Anarkistisk, kommunistisk, socialistisk och industrialistisk solidaritets- och förbrödringspropaganda visade sig ha varit ett allt igenom stort tomt skrävel eller skämt i det ögonblick då dessa teoris anhängare i stället för att göra revolution gingo ut för att mörda varandra, på kommando av deras internationella fiende, parastatisterna.

Om krigets fasor kan väcka den slöa, liknöjda och ständigt ledda arbetarmassan till besinning och tänkande och om det lidande och släp vilket nu och en lång tid framåt drabbar var och en individuellt, kan göra individen till en viljestark, självreflekterande människa med självrespekt och respekt för medmänniskors liv och lycka och lära honom förstå att omutligt följa samvetsrätten, som är förborgad i varje individs inre,

istället för juridikens intrigspele, byggt på våld. Om kriget kan omvandla en existerande massa till levande tankfulla individer, vilka ätra och även göra goda, mänskliga värdiga handlingar, då har prästen talat ett sanningsord för en gångs skull och de välsignelser kriget skänkt släktet äro av oeräknelig art.

Låt oss närmare skärskåda. Vi antager att kriget är över, alla de stridande ha gjort oersättliga ekonomiska förluster, men ingen vinst, emedan makten var jämt fördelad, att resultatet är lika med noll, att staterna återfå sitt före kriget befintliga utseende vad gränser beträffa, att hatet och ilskan har lagt sig, rovdjursnaturen domnat och mordinstinkten slocknat och att slagskämparna vila efter ansträngningen. Vi göra vidare det otroliga antagandet, att massan av folket i de av kriget hemsökta länderna börja reflektera och inse sin kolossala dumhet, inse vad de låtit använda sig till, att kriget blivit massans ögonöppnare, så att var och en individuellt kan genomskåda den smutsiga intrig som kallas stat och orsaken till dess existens, samt att de alla besluta sig för att hädanefter bli människor i ett världsomfattande samhälle, i stället för medborgare i en stat och fostra sig själva och de kommande i den riktningen. Följden blir då den, att staterna upphöra i brist på medborgare.

Men till att ignorera det som varit och fortfarande är, om också fallfärdigt, därtill fordras det individer som vilja tänka, tala och handla i enlighet med vad deras eget inre säger dem är rätt, människor som ej låta sig behärras och leda av de yttre förhållandena, män och kvinnor, som — "tänka först och handla sedan".

Sådana människor är vad som fattas världen och det fåtal som funnits, i de stater där kriget härjar, äro ej mer, eller gömmas bakom fängelsemurarna, emedan de ej låtit sig leda eller tvingas till handlingar förfömliga och skändliga, mänskligt sett.

Dessa ha ofratt liv och frihet, för att i handling få visa världen ett exemplar av den människotyp i vilken brodersamhället är förborgat och först med dylika människor kan bli en verklighet.

Vi stå alldeles inför en revolution, dock ej en sådan vi äro vana att tänka oss inbegripen i det ordet, nej en revolution av vårt inre, vårt tänkande.

Kan kriget bli en anledning till en dylik revolution, bli den orsak, som tvingar människorna in på denna väg, då har det varit till välsignelse, annars icke.

Vart tar millionarméerna, poliserna och brottslingarna vägen i en värld med sådana människor, och de som vilja göra profit, leva på andras bekostnad, vart gå dessa och krogar, liderlighetsnäten, humbugskyrkor och alla övriga nationella tjuv- och latmansinstitutioner, vad blir deras öde i en värld av ärliga, omutbara människor?

Jo alltsammans försvinner i brist på levande underhåll. Revolutionen på tankandetsområde har hos människorna ändrat uppfattningen om värde och icke värde. Det som haft värde har blivit värdefullt, en del till och med skamlöst och förhatligt, såsom vissa sysselsättningar, vilka inbringade sina ägare massans respekt, äro och ofta ett arvode som tillät dem ett onaturligt degenererande levnadssätt.

Väldet och tvånget blir ersatt med själv- och inbördshjälpprincipen, personliga fördelar på andras bekostnad med principen att las välbefinnande, humbugsbildningen med nyttig lärdom och undervisning, fanatisk och skrymtaktig religiositet, med sann äkta värnadsfull forskning i och inför livets vitalaste spörsmål, dess upprinnelse, dess mening och slutändamål.

Sommaragitationen är snart här. Kom ihåg vår nya sångbok! Glöm ej att förnya er prenumeration i "Allarm."

"Onkel Sam" såsom arbetsgivare.

Vintern är här, arbetsåsongen är förbi och bandelen "Anchorage-Matunuska Junction" är färdig utom ett par broar och några mils skenläggning.

Vem har väl ej hört talas om "Onkel Sam's" stora experimentarbete, nej förlåt järnvägsbygge i Alaska. Detta 35 millioner dollars arbete som skall förvärja världen och bli ett mönster för allt järnvägsbygge i landet.

Gång efter annan har det synats soaltlänga referat i de ledande tidningarna i landet. Men dessa artiklar ha varit skrivna av turister med pengar i överflöd, som hava sett arbetet genom patriotismens glasögon.

Ävenså har ju "Anchorage" (ankarplatsen på svenska) fått sitt beröm, och dess blodsugare som gå under namn av affärsmän, äro nog så styva i trynet.

Men de män som hava arbetat på bandelen: "Anchorage-Matunuska Junction" hava ej sett allting så rosenrött. För det första har det varit extra dåliga priser, för det andra har linien dragits fram över myrar och mossar endast för att göra den första kostnaden billig först!

All konstruktion av järnvägsbanken blev utackorderad till arbetslag bestående av från 4 upp till 30 man. Så måste dessa lag sätta upp sin egen "camp" om de voro lyckliga nog att få "camp-outfit" med detsamma.

Flera "gang" eller arbetslag fingo ligga så länge som tjugo dagar och vänta på proviant och verktyg.

Ordet "gunnysacks contractor" hör man ganska ofta på olika järnvägar, men det finnes väl ej något bolag, som har gjort så stort skäl för det namnet som detta s. k. "guvernemint".

I genomsnitt hava arbetslagens medlemmar förtjänat något över 3 dollar om dagen. Men så är det också en del lag som hava arbetat 10, ja ända till 11 timmar om dagen, oaktat det skall finnas en lag som säger, att åtta timmars arbete är ett fullt dagsverke för alla statens arbetare.

Men kanske den lagen är lika med noll då det är frågan om avtalsarbete. Så ser det åtminstone ut.

Där har funnits en del dagsverkare vid hamnen, vilka arbetat som sjåare och hava de fått arbete för 37½ cents i timman oaktat samma sorts arbete betalas med 50c i timman nere i staterna.

Men kanhända det ej är värt så mycket att knoga för "onkeln" de cents som drages av stannar ju "inom familjen" i alla fall.

Här var också en del folk som arbetade på materialupplagsplatsen. Dessa tjänade i genomsnitt \$7.50 i veckan, d. v. s. de arbetade 1 eller 2 dagar, blevo sedan avlagda för 3 a 4 dagar i veckan.

För dessa arbetare har "the government" ej haft någon plats att sova, ej heller något matställe, utan fingo de som ade råd köpa sig ett tält och en stekpanna, och de andra — ja, de kunde ju bygga sig en riskoja, och koka i en gammal bleckkanna.

Efter två dagars utfört arbete, kunde de få en biljettbok, och på denna sedan få mat från statens förråd för ganska skäligt pris. Men en del av maten var ej heller nummer ett.

Ja, nu då allt är gjort och sagt, är det många som ej hava tjänat tillräckligt för att klara sig över vintern, utan äro de tvingade att söka leva på harar och bönor, och bli de väl i alla fall tvungna att draga till svältremmen mer och mer allt efter som vintern skriker.

Så ett par ord om skenläggarna. Då skenläggningen pågick medföljde fyra godsfinor laget; det bestod av sextio man, för att tjänstgöra som bostad m. m. Att utrymmet ej var luxuöst eller ens i minsta grad hygieniskt kan man förstå, då en af finkorna användes som kontor, en annan som kök, och de två övriga som sov-

vagnar. Finkorna voro 3/4 fot långa och något över 9 fot breda. (Elegant eller hur? Red.) ??

Anchorage är omtalad såsom en modellstad, och kanhända den är det?

Staden blev utlagd söder om "Ship Creek" och såldes lotterna på auktion för stora priser. Här i Anchorage finnes ej några skattebetalande krogar, icke heller några spelhålor eller illa beryktade hus, men märk väl att detta är en "Onkel Sammys" experimentstad, vilket framgår av följande: där finnes dussintals av lönnkrogar, några spelhelveten, som hava ett biljardbord och några cigarrer som skylt, ett distrikt med prostituerade kvinnor, stort nog att göra heder åt en av det moderna samhällets större städer. Ävenså finnes här omkring 1,000 arbetare utan arbete.

Men funnes ej detta, ja då kanske det ej vore modell för en stad i ett kapitalistiskt samhälle.

Och vad hava nu dessa arbetare gjort för att förbättra sin ställning här? Intet!

Och om någon av de få klassmedvetna kamrater som finnes här, framlagt förslag om organisation, då hava de mötts med öppet mostånd från egna arbetskamrater.

För en tid sedan besökte oss en Mrs. Lewis och höll föredrag (2 st.) för S. P. Så skulle en avdelning av S. P. bildas och allting bli va bra bara de röstade.

Här äro endast ett fåtal röstberättigade. Någon avdelning har ej blivit bildad ännu, det stannar nog också vid bara idén.

Ser ut som om dessa traskallar till slavar som äro här (ett fåtal tro på socialism) aldrig kunna lära sig inse att utan den ekonomiskt-industriella organisationen äro de maktlösa.

Men lycka till!

F. G. H.

Res dig slav.

Av J. A. J-n.

Nu i dessa kristider är det mera än någonsin av vikt att vi börja tänka på vår egen välfärd, lyfta oss upp till en mänsklig nivå, samt mera än förut tända flam-morna till den sociala revolutionen.

Arbetarna börja vakna och börja förstå att de ha gemensamma intressen, vilket leder dem till att förena sig i en ekonomisk organisation. Ty endast genom denna kan det kapitalistiska samhället störas och deras frigörelse ske.

Under tusende år har arbetarna varit slavar. De ha genomgått olika stadier och det nästa blir tro-ligen det befriande.

I kapitalistsamhället är arbetaren ringaktad och anses icke vara man, utan helt enkelt anses vara en handelsvara som köpes och säljes efter behag. Under kapitalismens utveckling har samhället delats i två klasser: en liten kast kapitalister, vilken äger verktygen, som de icke kunna sköta och icke ha tillverkat; samt i den andra alla de miljoner arbetare, vilka framskapa all rikedom. Denna senare klass kastas ut på arbetsmarknaden, där de tvingas underbjuda varandra till köpvilliga kapitalister vilka just giva dem så mycket att de kunna existera. Arbetarna tillverka i överflöd men kunna endast konsumera vad de ras magra avlöning tillåter dem.

De producera mer än vad som konsumeras och så uppstår överproduktionen, då arbetsplatserna avstångas och arbetarna kastas ut att hungra i skuggan av uppfyllda matförråd.

Det finnes intet hopp för dem i detta samhället och de börja förstå detta och vänta icke längre, att någon skall komma och frigöra dem, därför ha de börjat bygga sin egen organisation. De lita på sig själva. Förlänge väntade vi en Moses komma ned att rädda oss. Han har aldrig kommit och vill det aldrig heller.

Vi skapa allt och äga dock ingenting, den rike gör ingenting, men äger allt. Det finnes många som tro att vi äro anställda

av kapitalisten och icke kunna leva utan honom, då det är han som inte kan leva utan oss och vi som anställt honom — för att utplundra oss. Han vill gå an med sin plundring så länge vi tillåter honom det.

Den gamla organisationen har fullgjort sin mission och det är på tiden att bygga en ny. Den byggde på arbetar- och kapitalistklassens gemensamma intressen, men hur kunna dessa ha någonting gemensamt. Vi måste organisera oss på klasskampens grund och Industrial Workers of the World (I. W. W.) är en sådan organisation, som icke använder sig av kompromiss och icke avslår på sina krav.

Arbetarklassen har haft många erfarenheter under de sista åren. I nästan varje konflikt med kapitalisten har arbetarna dragit kortaste sträket. Det kommer att bli en stor skillnad mellan strejken de revolutionära arbetarna går mot och en sträjk av de reaktionära, som inte ved vad de vill. Arbetaren som är medlem av I. W. W. lär sig bli en tänkande människa och en klassmedveten medlem.

Om arbetarna icke organisera sig äro de icke klassmedvetna, de nödgas hålla tillsammans och strida tillsammans för att få gemensamt rätt.

Överklassen tillsammans med arbetarledarna gör allt för att avråda eder från klasskampen. De vilja er skingring för att få er hjälplösa. Följ inga ledare; följ eder själva. Ni har lurats om och om igen och det blir ingen ändring förrän er sak omhändertas av er själva. I. W. W. önskar inga blinda medlemmar. Stå där ni är, tills ögonen öppnas och sakerna skola framträda i sitt rätta ljus, då ni självmant inskriver er som anhängare. I. W. W. är er egen organisation, den har formats från er klass, tillvaratager edra intressen och den strider för er sak, och fortsätter strida tills arbetarna hunnit göras fria.

I de gamla organisationerna måste tillåtelse för arbetarna att ströjka komma från deras ledare; inom vår organisation besluta vi därom själva.

Vår framtidstro är stor, ty vår skara växer i intelligens och kraft och vi nedgör all opposition som slungas mot oss. Vi ha anslagit den "rätta" vägen, och om ni insett detsamma kräva vi att ni ansluta er med oss.

Arbetarna äro de enda nödvändiga i samhället och förtur eder, kamrater, ginge samhället förlorat. Arbetaren har skapat industrien och han kunde också göra sig till mästare över detta storartade maskineri och operera det. Icke för att bli millionär, men för att producera nog för sitt eget behov. Du kan icke fortsätta att vara nöjd med din lott. Du bör ha någon längtan efter att bli fri. Du går till arbete om morgonen, går hem om kvällen, utsitten och trött. Du kryper ned i en låda som kallas säng, för att erhålla så mycket vila att du kan gå tillbaka till fabriken om morgonen och fortsätta där du slutade. Och så fortsätter er ut och är in, tills du lägges kallnad ned. Och en annan tager din plats för att fortsätta samma väg, och, för att skapa rikedomar åt din mästare, medan du får just så mycket, att du inte svälter ihjäl. Detta är din lott inom kapitalistsamhället. I kampen för brodet är många tusen kvinnor och barn sysselsatta. Det är inte frågan om rätt eller orätt, det gäller att öka profitten. Ett liv är av intet värde. Det är inte fråga om vem som arbetar, huvudsaken är att få det billigt gjort.

Kvinnan tager mannens plats och barnet tager kvinnans. Barnet taget i dess tidiga år, då det skulle gå i skolan, vara på lekplatsen, njuta av solen och frisk luft, då det skulle utvecklas att bära utvecklingen framåt, men tages med kapitalistens järnhårda hand och kastas in i mörka osunda fabriker, ställas vid en maskin och blir en del av densamma, där de förärvas intellektuellt och moraliskt, bli va som vandrande spöken av bara skinn och ben. Är

det något som kallas brott, må detta vara det. Visa mig en blomma som kan grönska och slå ut i blom och sprida sin härliga doft i ett rum fullt av dödsbringande gas. Det är möjligt. Men flytta det ut i solen och frisk luft, och den skall blomma och sprida sin väl-lukt ifrån sig. Detsamma är förhållandet med människorna. Det måste vara frisk luft och solen för utvecklingen av män och kvinnor, men för att få detta måste vi slå ned kapitalisterna som är ett hinder för civilisationens utveckling, och ett hinder för att utveckla oss själva. Detta system har fullgjort sin mission och står nu på randen av sitt fall. Och vi måste rödja väg för ett nytt. Vi måste upplysa och organisera arbetarna för den sociala revolutionen, som skall lyfta arbetarna upp ur djupet av slaveri. Vi måste samla oss under den röda fanan som skall föra oss fram till frihet, ljus och mänskiorätt. Res dig upp, slav! Du har länge nog böjt dig i stoftet! Du skall snart höra ljudet av den annalkande skaran, som bär segern i sin famn, och du skall snart skåda dagen som gryr, då frihetens sol skall ur den mörka dimman uppgå och sprida sitt sken över en frigjord mänsklighet, och du skall leva i ett land fullt av frihet och ljus.

En ring.

Ett minne av Raggie.

(Forts. från föreg. nummer.)

Terroristernas!... Du rycker till, du ryser, du ser visioner av hemliga möten, av lottdragningar, bomber och förstörelse?... Och just detta grämer mig!... Av alla de tusental som bära denna ring, göres det mesta arbetet på den alldeles motsatta vägen, än vad man tror! Terrorismen blir fasan för dem, som motarbetar flertalets frihetslängtan... Terror det är det som för närvarande är rådande i Ryssland! O... hur har vi ej kämpat med våra hemliga agitation, våra skolor, — våra klubbar... Var och en drager sin del till det heliga målet...

Jag själv?... Är lärarinnan... född i Libau. Mina föräldrar... Handlande... Burget folk, strängt religiösa... Studerade... Blev förförd, sexton år gammal... Jagad från hemmet!... Förföraren?... Vår präst... Sjuk... Utan skydd... Födde ett dött foster till världen... Sedan... ut i livet: började arbeta på en fabrik... Blev indragen i mina kamraters hemliga klubbarbete... Åhörde deras föreläsningar... Studerade för mig själv... Åtog mig ett erbjudande att bli lärarinnan i en byskola under ett stort gods i Livland, på rekommendation av sonen till godsägaren, som i egenskap av student nedlade all sin lediga tid inom studenternas hemliga revolutionära föreläsningssällning...

Kom till tals med allmogem... Organiserade, föreläste... upplyste!

O, för Er här synes allt detta så naturligt, så enkelt, denna agitation... Men för oss — en ständigt fruktan, ej så mycket för straff som för missförstånd... för förräderi, där någon icke skyldig skulle drabbas!

Jag blev förrådd, jagades därifrån, vistades en tid i Polen — kom tillbaka till Estland där jag arbetade på en fabrik! Du frågar om lidande. O ja, där är arbete och lidande... utan synlig framgång!

Hata?... Ja, men ej eder hat, som i flesta fall är resignation, utan ett fruktsamt hat... ett hat av millioner... outslaget — outtolkat, mot ett helvetiskt system!

Se på oss ryssar... vi drivas i andsflykt... jagas som djur, även utom gränsen... Men alltid i arbete, alltid i kamp... Utspridda över hela jorden... Men glömma aldrig kampen för alla ryssars frihet!

Men ack, hur skulle ni kunna bedöma vår strid?... Ni hava en sådan massa friheter, som vi sakna! Ni har rätten att mötas, att organisera, att åtminstone i viss mån — i skrift giva edra tankar till kända... Men hur har vi det

i Ryssland? Du vet att det ryska folkets frihetslängtan, fastän ofullständig, är mera stor, ljus och ädel. Det kommer väl därutav, att vår frihet är så totalt kringskuren! Vad veten I, i Europas övriga länder om förtryck... O, hur skulle Ni kunna veta...

Kanske synes er vår kamp så hänsynslös därför att vår tysta kamp ej synes... Varför dömmar man oss som barbarer, — även vi revolutionärer kallas så — av andra länders socialister? — Varför ryser man för vår terrorism, vår hämnd, när man i samma ögonblick vill försöka förklara terroristiska handlingar och domslut i Österrike-Ungern — i Italien, — i Förenta Staterna?

Tro mig, vi lida av varje offer som faller för det nuvarande systemet, med- eller motståndare... Vi lida i vår kamp därför att den till en del är en kamp emot oss själva, emot i tusentals år medärvda instinkten... slavens... rasens... Men vi vilja lida dubbelt, när vi veta att en framtida vill medföra förändring och förbättring för Rysslands millioner...

Varför skulle jag tveka en minut att vända åter? För risken, säger du... Där är så gränslöst litet att riskera, jämfällt med vad som är att vinna... Hur skulle jag ej lida om... Jag säger om... ett verkligt medvetande skulle finnas i ett liv efter detta, om jag då såge min försummelse förorsaka ett förlängt lidande för mitt folk... O, nej, jag tvekar ej en sekund... Jag har överseende med allt, allt... Men jag ville så gärna att Ni kunde förstå, Ni i den övriga världen, att vår kamp är ädel och för en stor sak...

Liksom dödsfallen i vår ring väcker tanke på förgängelse, väcker en känsla av intighet, så giver den också en påminnelse om förökad intensitet i vårt arbete, giver oss tanken om alltings förgänglighet, och... även därmed vårt orättvisa samhällssystem, ända, giver våra motståndare ett "Memento"... Men giver oss rätten att bakom dödens symbol, se och hoppas på livets... det verkliga livet...

Hon hade talat ut, hela hennes gestalt darrade, och hennes ögon fingo ett förklarat uttryck.

Jag hade lyssnat — andlöst, min inre sin vidgades... Nu såg jag vår obetydlighet emot dessa jättestalter av uppoffring, av försakelse och av helig entusiasm!

Vad vår kamp syntes mig liten och meningslös, endast en klass' ofta tillåtna kamp emot en annan, jämnställd med detta stora folks kamp emot sig själv — sina slavinstinkter. — Hur beundransvärd deras frihetslängtan... huru fri hela denna kamp emot ett orättvist förtryck var från småaktiga detaljer, personliga intressefrågor!

Ack, hur långt framom oss stodo de ej... Jag fattar hastigt beslutet att följa med, men hon avråder mig... Med rätta... framhållande min fullkomliga obekantskap med språket...

Hon reste, utan att jag träffade henne mera. Jag erhöj endast, med en kamrat, ett litet paket innehållande... ringen! På ett papper som följde läste jag:

"Som tack för din tro på Rysslands stora sak från

En som tror." Hennes gestalt försvann — hennes utseende fördunklades — stridernas skuggor och dagar — tvivlets dimma och årens lopp skymmer allt mer och mer — och så — en blå blifst som väkte — eller kanske sövde mig — jag vet ej själv —

Jag far upp med en känsla av beklämning — med en smäll slår min bok i golvet — Allt är mörkt omkring mig — Lik tystnadsens tusendels sekund — Från gathörnet hör jag tydligt tidningspojken som — något om krigsnyheter — Ryssland — Tyskland — Ah, nu är jag vaken —

Krig — Sonja — Ryssland — Frihet — — —

Mennesket, lov og moral.

Hovedpunktet i alle love og al moral som læres nufortiden, er den frie vilje. Det er taget som en uangribelig forudsætning at en person vælger enten han vil være ærlig eller forbyrder. Dette er imidlertid en gal forudsætning som bunder i uvidenheden om de naturlige love, og som saadan har det ogsaa sin rod i religionens lære.

De fleste religioner bygger paa at mennesket har en fri vilje.

I første øieblik ser det ogsaa ud som det skulde rigtigt; for man kan sige: "Kan du ikke selv bestemme om du skal drikke vand eller brændevin? Kan du ikke slaa din nabo ihjel eller ogsaa la være? I det første tilfælde saa er det jo klart at valget som jeg gjør vil afhænge af smaken; ti jeg vil ikke drikke noget jeg ikke liker. Men smaken er ikke viljen. Saa der har vi allerede en omstændighed som ikke kommer an paa viljen. Heller ikke kommer det an paa viljen i hvilke forhold jeg er blit opfostret. Jeg kunde jo blit opfostret paa en plads hvor man drak brændevin som vand.

Det samme vil ogsaa holde stik med alle andre moralske eller umoralske handlinger. Der er altid visse grunde som leder til at en person begaar dem, og disse grunde afhænger ikke af hans vilje.

Et andet argument som er brukt ofte er at visse forbrydere er i sig selv onde, de simpelthen har fornøjelse av at begaa ugjerninger. I det tilfældet saa er det jo selvsagt at det ikke beror paa ens vilje; for man kan jo lige liit bestemme at man skal fødes med umoralske tendenser som man kan bestemme at man skal fødes krøpling. Vi har ingen bestemmelse over hvad slags krop, hjerne, eller tanker vi skal faa. Dette gaar altsammen efter naturlige love.

Med andre ord: det er omgivelserne og personens medfødte egenskaber, som igjen har været bestemt av tidligere omgivelser, som bestemmer hvorledes en person handler under visse forhold.

Psykologien har bevist meget klart at vi ingen fri vilje har. Den kjender ikke engang til noget uttryk saa almindeligt brukt som "viljen." Den eneste slags "vilje" den kjender til er evnen til at træffe et valg, og dette valg er forut bestemt, ikke av viljen, men av forholdene og hjernens evne til at forstaa dem. Saa vi kan se at "viljen" i psykologien ikke er nogen saa simpel og lige til indretning som moralen og religionen vil ha den til.

Nu kommer vi til det tredje punkt, loven. Denne, som vi har den idag, tar intet hensyn til disse forhold eller konditioner under hvilket et valg er truffet. Til den er en handling ond eller umoralsk og maa straffes fordi den har en saadan og saadan virkning.

La os ta et konkret eksempel: Hvis en person kan bevise at han har dræbt en anden i selvforsvar gaar han fri, fordi han ikke kunde handle anderledes. Men hvis han derimod har dræbt ham for at faa hans penge maa han selv av med livet. I det første tilfælde tog de hensyn til forholdene under hvilket valget var truffet, men i det sidste tog de ikke! Det var jo ikke noget som han kunde bestemme over at han likte mandens penger bedre end hans liv! Heller ikke kunde han bestemme at han trængte penge, for han vilde jo ellers ikke tage dem! Saa kan man sige at den trangen kunde bare ha været indbildt. Dette gjør ikke noget til saken, fordi saalenge han selv trodde det, var trangen virkelig for ham. (Vi saa forut at han ikke kunde bestemme over sine egne tanker.)

Fra dette kan vi se at forskjellen mellem hvad som loven kalder umoralsk og moralsk er at den tager hensyn til forholdene under hvilke en handling er begaaet i et tilfælde men i det andet ikke. Alle handlinger som begaaes er "nødt" til at begaaes fordi vi har ingen "fri vilje."

Hvad vi burde se op til i fremtiden for at regulere samfundet er ikke love, heller ikke strenge, traditionelle moralbegrep; men en ordning av samfundet paa en saadan maade at handlinger som er imot samfundets interesser ikke "kan" begaaes, og dette maa baseres paa en forstaaelse av alle de faktorer som griber ind i individens liv. Naar vi har kommet saa langt skal vi ikke sige: "Det var en styg ugjerning, han maa hænges," men, "Der har været visse aarsager tilstede som har haad saadan og saadan virkning paa hans hjerne. Nu, hvad kan vi gjøre for at fjerne disse aarsager?" Vort, er et forstaaelsens og sympatiens budskap Gudehater.

gaet i et tilfælde men i det andet ikke. Alle handlinger som begaaes er "nødt" til at begaaes fordi vi har ingen "fri vilje."

Hvad vi burde se op til i fremtiden for at regulere samfundet er ikke love, heller ikke strenge, traditionelle moralbegrep; men en ordning av samfundet paa en saadan maade at handlinger som er imot samfundets interesser ikke "kan" begaaes, og dette maa baseres paa en forstaaelse av alle de faktorer som griber ind i individens liv. Naar vi har kommet saa langt skal vi ikke sige: "Det var en styg ugjerning, han maa hænges," men, "Der har været visse aarsager tilstede som har haad saadan og saadan virkning paa hans hjerne. Nu, hvad kan vi gjøre for at fjerne disse aarsager?" Vort, er et forstaaelsens og sympatiens budskap Gudehater.

Vad vill I. W. W.

Att besvara denna fråga fullständigt skulle kanske taga upp bra mycket utrymme. Därför bör vi hålla oss inom vissa gränser när vi försöka att framhålla vad det är som egentligen denna organisation "Industrial Workers of the World" vill göra bland arbetarna. Med få ord kunna vi rymma det hela uti ett nötskal — som det heter.

För det första så är det en industriell organisation som är själva huvudstråvan av denna sammanslutning av slavarna. Att organisera arbetarna på ett sätt så att de alla kunde hålla tillsammans under ett enda banner, och där kämpa i solidarisk kamp mot det bestående.

Gent emot den gamla fackliga organisationen som endast organiserar arbetarna efter deras uppdelning uti olika yrken och så vidare, ställer sig I. W. W. och säger att vi måste ha alla dessa yrken sammangjutna i ett enda stort band, en enda stor kädja av arbetare, för att kunna strida mot det så väl organiserade kapitalat. Om vi se på kapitalisterna så ser vi att de ha en organisation som sträcker sig från kust till kust, medan större delen av arbetarna är uppdelade uti olika fackföreningar.

Uti American Federation of Labor ha vi 27000 olika lokala avdelningar. Uti var och en av dessa avdelningar draga arbetarna upp ett kontrakt med sin arbetsgivare att de äro villiga att arbeta så och så länge för den eller den betalningen. Detta kontraktssystem användes icke alls inom I. W. W. Ingen verklig gällande överenskomst kan förekomma mellan basen och slaven säger den i I. W. W. stående arbetaren. Om vi erhålla 25 cent mera om dagen i dag eller denna veckan, och om tillfallet skulle givas eller vara lägligt, så är det möjligt att vi begära lika mycket till nästa vecka, och så vidare i oändlighet.

Den enda verkliga överenskomsten som någon gång kan träffas mellan I. W. W. och basen blir möjligen när vi bli starka nog att vi kunna övertaga industrierna — vilket är vad vi egentligen äro efter. Då när arbetarna göra det, då kunna de ju lova basen att de icke skola begära mera — efter de fått det genomdrivet. Och detta är det slutliga målet som I. W. W. är efter — nämligen övertagandet av produktionsmedlen.

I. W. W. framhåller till arbetarna att allting vilar uppå det ekonomiska; samt att om vi kunna kontrollera den ekonomiska makten, det vill säga kontrollera arbetet, så kunna vi också kontrollera resten av samhallet. Därför skulle alla lägga an på att sammanställa arbetarmassorna på arbetsplatsen — rätt där du arbetar kamrat — och söka att få kontroll över industrierna. Och som vi organisera lite så kontrollera vi litet, och som vi organisera mera så kontrollera vi mera — tills till sist vi få överhanden och taga världen för arbetarna.

Detta är det som I. W. W. vill. Är du villig att komma in och hjälpa till med detta?

Nils H. Hanson

AMALTHEA-KOMMITTEEN AVGIVER SIN SLUTRAPPORT.

Kommittén nedlägger sitt arbete efter en nära treårig verksamhet. En mäktig opinionsyttring har åstadkommit ehuru ej stark nog att befria de fängslade Amaltheamännen.

Samtidigt med att agitationen fr de tre Amaltheaoffrens befrielse för cirka tre år sedan på allvar började upptagas av Sverges arbetare, bildade representanter från några radikala svenska arbetareorganisationer i Chicago en kommitté, vars uppgift skulle bli att understödja de svenska klasskamraterna i deras behjälansvärda strävande. Denna kommitté anser sig nu ha fyllt sitt uppdrag och redogör i en utförlig rapport för sitt arbete och resultatet därav.

SLUTRAPPORT

från AMALTHEA DEFENCE COMMITTEE.

Som rörelsen nu fullkomligt avstannat här i landet och det för tillfället ej kan anses vara skäl uti att längre fortsätta, få vi härmed för dem som däri äro intresserade överlämna följande rapport, omfattande såväl verksamheten i sin helhet som ock den ekonomiska sidan av densamma.

Därmed är emellertid ej sagt att vi helt och hållet givit upp hoppet eller givit efter, nej, och ej heller att vi blivit skeptiska i avseende på våra kamraters, Nilson, Rosenberg och Stern, befrielse. Tvärtom, att petitionen ej denna gång hade åsyftad verkan, hindrar ej att den agitation, som sattes i gång här i landet i samband med nådeansökan, och som nu fortgått i nästan tre år, väckt en hel del arbetare och andra till eftertanke över det system som är rådande och som med sina hämngiriga tendenser med järnklor söker kvarhålla våra unga kamrater i deras rysliga fängelsehåll.

Vi anse det inte rött ur vägen att måhända en ny Amalthea Defence kommitté åter kommer att bildas, om än lagd efter andra linjer, detta på grund av den erfarenhet som vi, den nuvarande kommittén har, och om vars vinnande våra handlingar, protokolls- och kassaböcker samt tusentals brev och skrivelser bära vittne. Men vi anse att denna kommitté är tillräckligt använd och att initiativet lämnas fritt till vem som helst som är intresserad och so mhar något att anmärka på den nuvarande kommitténs handlingssätt, ty kritik har givetvis ej saknats.

Men i första hand påverkas vi av ett nyttigen ankommet meddelande från Amalthea-kommittén i Sverige, som säger att de önska fullkomlig slutrapport från alla kommittéer och subkommittéer innan den nytillträdande kommittén där tillträder sina mandat.

Denna kommitté är bildad efter andra linjer och kommer säkerligen att koncentrera kraften och arbetet på att få Sveriges organiserade arbetare att handla i första rummet med stöd och hjälp av dem som från utomlands vilja understödja deras strävande.

Att målet skall vinnas, därom äro vi absolut övertygade, och hava vi i någon mån kunnat där till vara behjälpliga, så gläder det oss, om det än är och för oss varit vår oavvisliga plikt som arbetare och klasskamrater.

Till dem som individuellt eller som organisation ställt sig oförstående eller uppenbart försvårt vårt arbete genom medvetet motstånd, grundat på skillnad i idéuppfattningar, vilja vi säga att det är mot Amalthea-kommittén i sin helhet eller mot någon av dess enskilda medlemmar som slagen och sparkarna riktats men de ha träffat våra tre olyckliga och hjälplösa kamrater, det har kanske varit en orsak till att de fortfarande sitta i fängelse.

Förövrigt får sägas att samarbetet och intresset inom kommittén varit det bästa. Allt vad som

har kunnat göras har försökts, och med hänsyn till de resurser som kommittén haft till sitt förfogande, får resultatet anses gott, om än förhoppningarna sträcks högre.

Till alla dem som ställt sig beredvilliga och hjälpsamma i och för arbetets bedrivande få vi uttala vårt tack.

DEN EKONOMISKA

SLUTRAPPORTEN.

Utsända 1,275 st. numererade subskriptionslistor. Av dessa hava inkommit oc redovisats 202 st., av vilka 91 st. med tecknade pänningebidrag. Månatlig rapport har införts i "Svenska Socialisten" och "Revolt" med specifi-cering, varför vi här endast införa nummer, enligt rapport som nedan följer.

Till dem som ej insänt sina listor gäller vad som sagts här ovan om våra vedersakare: "de skada kamraternas sak, ej oss." Vi äva, namn o. dyl. på hand, och gives det kanske tillfälle att påminna därom framdeles. Revisorer äro villiga att giva alla de upplysningar som önskas, angående listor och räkenskaper, och kunna också ännu ej returnerade listor med eller utan pänningar insändas till dem, då de komma att därom rapportera.

För de listor, som bevisligen insänts direkt till Sverige av förbiseende, kunna vi ej rapportera eller ansvara.

Kassasammandrag för hela verksamhetstiden åren 1913 — 1914 — 1915:

Inkomster:
Kollekts konto\$208.85
Svenska listors konto 437.72
Eng. listors konto 290.60
Mötens konto 41.25

Summa inkomster\$978.42

Utgifter:
Trycksakers konto\$169.35
Portons konto 194.16
Annonserns konto 58.00
Omkostnaders konto 93.07
Mötens konto 90.95

Summa utgifter\$605.53

Avsänt till livstidsfång. i Sverige 350.00

Kontant på hand att avsändas till Sverige 22.89

Summa\$978.42

Med tack för all den hjälp inom och utom kommittén, som jag åtnjutit i och för underlättande av mitt arbete, särskilt till revisorer, och med hopp om att detta vårt arbete såsom en länk i kedjan i Amalthea-rörelsen inom en kort tid skall bära frukt och krönas med framgång.

Ragnar Johanson, kassör.

Sluttablå över nummer å de till kommittén returnerade och redovisade listorna. Stjärnorna angiver att ifrågavarande lista redovisats, de övriga äro returnerade blanka.

No.	No.	No.	No.	No.	No.	No.	No.
1	90	179	301	487	643	1012	1016
10	91	80	28	52	46	16	16
6	94	87	20	500	51	28	52
100	101	98	01	01	77	52	52
11	2	99	7	5	94	53	53
13	2	204	15	10	701	77	77
15	4	57	26	22	5	78	78
16	5	7	40	35	13	83	83
18	6	9	63	38	18	116	116
24	8	10	74	46	21	69	69
25	14	15	89	60	25	77	77
30	17	25	403	61	26	88	88
31	19	38	5	62	42	1207	1207
32	23	47	69	51	8	8	8
34	25	49	18	71	30	43	43
37	28	51	19	71	75	42	42
39	38	53	21	81	77	42	42
40	40	60	24	82	54	43	43
41	45	60	31	83	92	44	44
46	47	68	32	94	867	46	46
48	49	71	33	96	96	46	46
49	50	72	34	99	97	47	47
52	52	77	34	600	906	55	55
56	56	81	35	2	23	59	59
74	59	82	36	2	23	59	59
75	68	81	37	3	29	61	61
77	69	97	38	4	39	65	65
82	70	99	40	6	80	65	65
80	72	54	41	10	83	68	68
83	78	300	55	41	1010	68	68
87							

X lista ej insänd vid redovisningen. Dessutom en lista utfärdad av logen Lincoln av I. O. G. T. i Minneapolis, Minn.

Att ovanstående rapport är ett sättkorrekt gjort utdrag och är med vederbörliga räkenskapsböcker och certifikationer styrkt, vilja vi intyga och tillstyrka full och tacksam ansvarsfrihet åt kassören för den långa tid han innehaft sin befattning och på ett punktligt sätt utfört sina allmoganden.

W. Södergren, W. Wald, Revisor i Amalthea Defence-kommitté.
Adress: 1250 Bryn Mawr Ave., Chicago den 22 sept. 1915.

TILL REVOLUTIONÄRERNA LANDET RUNT.

Det har en längre tid funnits ett stort behov av en Skandinavisk I. W. W. sångbok. Detta behov blir givetvis allt större och större för varje dag, enär organisationen växer i numerär rätt fort. Allarms redaktionskommitté har en tid insett nödvändigheten av att snarast möjligt utge en sångbok, innehållande det bästa urval av revolutionära sånger det är möjligt att anskaffa. Nu ställa vi en uppmaning till eder alla kamrater, som intressera eder för saken att snarast insända förslag till sånger, sånger av egen produkt samt översatta. Vi ha ju i den engelska sångboken en hel del utmärkta sånger som kunna över sättas och bland dem torde Joe Hills sånger ej glömmas. En organisation utan en sångbok är ej mycket att räkna med. Sängen entusiasmerar, rycker upp och ger mod, därför låt oss sjunga, låt oss medelst sången rycka upp de slöa, väcka de sovande, samt entusiasmera alla.

Kamrater! Gören edert bästa för att få vår revolutionära sångbok till en först-klass sådan.

Handla och handla omedelbart.

BLODSBALLADEN

vid

Salt Lake.

Justitiemordet å Joe Hill, skildrat på värs, har utkommit i 16-sidigt häfte, med Joes fotografi och ett vackert omslag i rött tryck.

Pris, 5c ex. Då minst 10 ex. tagas, 2½c. Fraktfritt.

Adr.: HENNING OBERG, 704 Madison St., Seattle, Wash.

Obs! Sänd pengar med ordern.

FRAN PRIMITIV TILL INDUSTRIELL KOMMUNISM.

Av John Sandgren.

Utgiven på Syndkalistens Förlag i Sverige kan erhållas från förf. Häftat exemplar 60c, portofritt. Bundet exemplar 90c, portofritt.

Återförsäljare 25% rabatt, Express Collect.

Adress: John Sandgren, 213 East 40 St., New York, N. Y.

Avdelningen 480 möter varje tisdag kl. 8 på I. W. W. Hall, 527 7 St., Rockford, Ill.

Skand. avd. i Seattle, Wash., möter varje torsdag kl. 8 e. m. å I. W. W:s lokal, 208 2nd Ave. South.

Minneapolis Skand. Prop.-klubben möter varje lördagskväll kl. 8 å I. W. W. Hall, 232 Cedar Av. Bliv medlem.

BREVLÅDA.

Recension av boken Från Primitiv till Industriell Kommunism av John Sandgren, kommer i nästa nummer.

Ragnar Johansons resebrev över Rockfords-turnén kommer i nästa nummer.

Karl Palm ombedes meddela sig med Adolf Ljunggren, 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

Entered as second-class matter January 19, 1916, at the post office at Minneapolis, Minnesota, under the Act of August 24, 1912.

Glöm ej att förnya er prenumeration å "Allarm."

MINNEAPOLIS.

Med anledning av August Strindbergs födelsedag, som inträffade den 22 jan., gav Skand. prop. klubben, med tillhjälp av stadens bästa svenska amatörer, Strindbergs mäktiga sorgespel "Fadren."

Tillslutningen var rätt så stor och spelet mottogs med allmänt bifall.

Detta var den bästa gärd av hyllning vi kunde åstadkomma åt den store kämpen och föregångaren.

Kamrater! Sommartiden är snart i antågande. Glöm inte bort vår litteratur och vår nya sångbok, vilken inom kort kommer att utges.